

SOCIALISTISCH ALTERNATIEF

€1
€2 steunprijs

Nummer 8 - september - oktober 2019

AOW & PENSIOENSTRIJD BLIJFT NOODZAKELIJK!

De feestroes overheerst in de diverse kantoren, in de instituten van de “Polder”, de Banken en Verzekeraars en natuurlijk in de fractiekamers van de hernieuwde Kunduz-coalitie, al was die deze keer tegen de binnenlandse vijand; het veeleisende legkippen, melkkoeien en slachtvee legioen, dat slechts de beloofde vruchten van haar opofferingen opeiste. AOW op 65 voor Zware Beroepen. Geen verslechtering op de oude deal van 66 in 2020 en 67 in 2025. Herstel van de premiegrondslag. Indexatie voor elke generatie. En het politieke dwangmiddel rekenrente de nek omdraaien. Dat was de inzet van het gevecht tegen de uitverkoop van de pensioenen. En de boodschap van het Congres, die het Ledenparlement van de FNV op zich nam ruim 2 jaar terug.

DOOR PETER DEN HAAN,
LID LEDENPARLEMENT FNV (VERVOER), OP PERSOONLIJKE TITEL

Enfin, de verslechtering van de oude AOW-deal is geaccepteerd met een toezegging op een in de CAO te realiseren prepensioen-regeling van 3 jaar. En de belofte van op een of andere manier het behoud van een soort van waardevast systeem van het blijft collectief. Met een soort blanco cheque voor de stuurgroep om het allemaal in te vullen. Op alle pensioen-elementen moet nog overeenstemming worden gevonden, waarin Koolmees en Knot duidelijk de grens hebben aangegeven. Er mag niet aan de rekenrente worden getornd. Om gelijk na de ondertekening de wurgriem; de rekenrente, nog zelfs strakker aan te trekken!

De klank van ‘de beste deal’ begint al te verstommen en inmiddels heeft de FNV leiding al de smeekbede gedaan om alsjeblijft de AOW te verhogen, opdat de negatieve financiële gevolgen worden gecompenseerd. Niet nieuw; in mei 2018 werd een al motie inge-

diend waarin werd gesteld dat de AOW naar 1500 euro moest om de toen al 8 jaar achterstand in te kunnen lopen, een minimumloon van 14 euro per uur te eisen (is inmiddels officieel beleid), de AOW terug te brengen naar 65, te beginnen bij de zware beroepen en de pensioenen te indexeren, door te draaien aan de knoppen rekenrente en premiegrondslag. Want de analyse in het Offensief heeft terecht aangetoond dat dit bewust regeringsbeleid de boosdoeners zijn.

Toen al werd door het Hoofdbestuur de noodzaak van openlijke steun van het kabinet Rutte 3 uitgesproken. De toelichtende voor-spelling van die motie is nu uitgekomen; onze eens verguisde vijand van het neoliberalisme en marionet van de Multinationals, het Kabinet Rutte, is nu onze heer en meester aan wie we smeekbedes richten om enig leed te verzachten. Het Offensief lijkt begraven in de troosteloos verlaten rietvlaktes van een verdroogde polder.

Met dit AOW-akkoord is geen der problemen rond het pensioenstelsel opgelost. En alle bezwerings van Knot, Koolmees, Elzinga en Busker ten spijt zal door de dreiging van recessie het zo gebagatelliseerde spook van lagere rekenrente, korting op pensioenen en de onbetrouwbaarheid van deze regentenkliek materiële vorm aannemen. Daarom blijft het protest hiertegen zinvol. Daarom is het van belang dat dit uitvoerend comité van Multinationals en Grootaandeelhouders ten val wordt gebracht. In de bedrijven moeten de strijdplannen worden opgemaakt om de pre-Vut af te dwingen; te beginnen bij de strijdbare sectoren die het meest te lijden hebben onder hun arbeidsomstandigheden: de zware beroepen. Waarbij aangetekend dat ik alle in loondienst verrichte arbeid als zwaar beschouw. Maar eerst en vooral dient dit regeringsbeleid, ten dienste van het grootkapitaal en het Amerikaans imperialisme, afgewezen te worden. Geen steun aan de Kunduzcoalitie 2. Na Prinsjesdag; Actiedag!

Vecht voor goedkope en fatsoenlijke huisvesting!

Nieuwe huurders betalen gemiddeld 3,1% meer voor hun woning in Nederland dan een jaar geleden, zo blijkt uit onderzoek van woonplatform Pararius. In Eindhoven stegen de huren echter met 7,3%. Dit soort verhogingen zijn niet beperkt tot dit jaar. Ze cumuleren jaar na jaar. Het huren van een appartement in Eindhoven kost nu gemiddeld € 957 per maand. In Amsterdam zijn die kosten al opgelopen tot gemiddeld € 1.522,- per maand. De gemeenten vergroten echter hun greep op het woningaanbod door de invoering van nieuwe inkomenseisen.

DOOR PEDRO EN RAJA, EINDHOVEN

De huisvestingscrisis is een terugkerend probleem voor de arbeidersklasse onder het kapitalisme. Overal ter wereld duwen de stijgende huren de meest kwetsbaren in deze tijden van bezuinigingen over de hele wereld de afgrond in, waarbij de dakloosheid de laatste jaren voortdurend toeneemt. In Nederland slaagt de overheid er niet in om de woningnood aan te pakken en komen mensen met weinig of geen inkomsten, zowel Nederlanders als buitenlanders, in wanhopige situaties terecht. Er zijn verhalen over studenten die op campings of asielzoekerscentra verblijven en onderwijsinstellingen doen daar niets aan.

De werkelijkheid in Eindhoven

De dynamische industrie rondom Eindhoven vraagt veel buitenlandse arbeidskrachten. Elke maand komen er duizenden nieuwe werknemers naar de stad. De bedrijven die hen in dienst nemen en profiteren van hun werk, zoals ASML, leveren echter geen evenredige bijdrage aan huisvestingsoplossingen. Toename van de bevolking in een stad waar de woningmarkt niet groeit, zorgt voor een druk op de woningmarkt die de prijzen opdrijft. Om de schade nog eens te versterken, maken banken en vastgoedfondsen gebruik van de woonsituatie om winst te maken. Speculatieve investeringen vinden plaats, in de verwachting dat de prijzen zullen stijgen, wat ook de prijzen opdrijft.

Verhuurders en vastgoedmakelaars hebben duidelijk baat bij de woningcrisis. Om de winst te maximaliseren, worden grotere appartementen en huizen opgedeeld in kleinere appartementen en komen er steeds meer tijdelijke aanbiedingen, waardoor contracten moeten worden verlengd met prijsverhogingen of verhuizingen van huurders als gevolg.

Hogere huren zijn geen toeval, maar een manier voor kapitalisten om de winst op peil te houden. Degenen die het meest worden benadeeld door deze situatie zijn degenen met weinig of geen inkomsten: werknemers met lage lonen en studenten, vooral degenen met een arbeidersachtergrond! Net als in andere steden worden ze naar de perifere wijken geduwd, waardoor ze meer tijd en geld verspillen aan transport.

Vecht voor goedkope fatsoenlijke huisvesting!

Studenten hebben het recht om zonder enige financiële belemmering verder te studeren. Hun studie mag niet afhankelijk zijn van de inkomsten van hun familie en ze mogen niet verplicht worden om te werken. De oplossing is om ons te organiseren en te eisen dat dat de universiteiten alle studenten, Nederlanders en buitenlanders gratis

een goede kwaliteit van leefruimte bieden! Het schandelijke voorstel van de Technische Universiteit Eindhoven om een 'couchsurfing'-website voor studenten te organiseren als vervanging van echte oplossingen kunnen we niet accepteren. De campagne 'We Want Woonruimte' is een startpunt om ons te verenigen en te organiseren om in actie te komen voor onze eisen!

Maar het oplossen van het tekort aan studentenhuishuisvesting zal het probleem niet volledig oplossen. Het merendeel van de woningen kan niet worden overgelaten aan verhuurders, particuliere bedrijven en de markt. De staat en gemeenten moeten de verhuurders en nieuwe wooncontracten reguleren, waarbij de prijzen niet mogen stijgen en tijdelijke contracten niet de norm mogen worden. Bovendien moeten ze zorgen voor een serieuze hoeveelheid betaalbare en fatsoenlijke woonruimte, die kan bijdragen aan het verlagen van de marktprijzen, in plaats van verdere beperkingen op sociale woningbouw in te voeren. Wie moet worden opgeroepen om deze enorme overheidsinvesteringen in huisvesting te betalen? De eigenaars van lege ruimtes die gebruikt zouden kunnen worden om te wonen en de kapitalisten die onze arbeid nodig hebben om in bedrijf te blijven! Om dit te realiseren is een confrontatie nodig met de grote bedrijven, waar de acties van de werknemers doorslaggevend worden!

Een samenleving die zich richt op de behoeften, niet op de winst

De huizen crisis in Nederland is een voorbeeld van het onvermogen van het kapitalisme om in de basisbehoeften van de meerderheid van de bevolking te voorzien. En het onvermogen van kapitalistische regeringen om problemen aan te pakken als deze beperkingen van de winst met zich meebrengen. Om bevrijd te worden van winstgedreven beslissingen, moeten bewoners collectief de controle over hun wijk overnemen, georganiseerd in bewonerscomités, en middelen gebruiken om te voorzien in hun huisvestingsbehoeften en de behoeften van de nieuwe bewoners.

Dit zal alleen gebeuren in de context van een bredere strijd van de arbeidersklasse met een programma dat in het belang is van de overgrote meerderheid van de bevolking voor een samenleving die door werkende mensen wordt geleid om in de behoeften van velen te voorzien, en niet in die van enkelen. Om voor die samenleving te strijden, sluit je je aan bij Socialistisch Alternatief!

De huizen crisis in Nederland is een voorbeeld van het onvermogen van het kapitalisme om in de basisbehoeften van de meerderheid van de bevolking te voorzien. En het onvermogen van kapitalistische regeringen om problemen aan te pakken als deze beperkingen van de winst met zich meebrengen. Om bevrijd te worden van winstgedreven beslissingen, moeten bewoners collectief de controle over hun wijk overnemen, georganiseerd in bewonerscomités, en middelen gebruiken om te voorzien in hun huisvestingsbehoeften en de behoeften van de nieuwe bewoners.

Seattle: Amazon wil socialistisch gemeenteraadslid weg

In 2013 werd Kshama Sawant, openlijk socialist en lid van onze Amerikaanse zusterorganisatie Socialist Alternative, voor het eerst gekozen in de gemeenteraad van Seattle. Dit was een belangrijke doorbraak, het was nog voor zichzelf als socialisten omschrijvende mensen als Bernie Sanders en "AOC" (Alexandra Ocasio-Cortez) algemeen bekend waren. Deze week waren er opnieuw voorverkiezingen voor de gemeenteraad van Seattle. In november volgt een tweede ronde waarbij in elk district de twee sterkste kandidaten uit de voorverkiezingen aantreden. De campagne in Seattle is dit jaar bijzonder gepolariseerd. Amazon en de rijkste man ter wereld himself, Jeff Bezos, willen een volgzaam gemeenteraad die trouw de belangen van big business dient. Een socialistische afgevaardigde als Kshama Sawant past niet in dat plaatje.

DOOR PIETER BRANS, AMSTERDAM

Kshama Sawant gebruikte eerder haar positie in de gemeenteraad, samen met een massale campagne van onderop, om een minimumloon van 15 dollar per uur doorge-

voerd te krijgen in Seattle. Daarna ging ze het gevecht aan om Amazon te belasten, om zo massale sociale huisvesting te kunnen financieren. Er is dan ook een enorme campagne vanuit Amazon tegen haar. Socialist Alternative en Kshama Sawant reageerden op de door big business gefinancierde propaganda met een campagne van onderaf. In het district van Kshama zorgden we voor de sterkste campagne. Daartegenover stonden verkiezingsfondsen van big business die honderdduizenden dollars bijeenbrachten. Het zorgde voor polarisatie, zeker in het kader van een toenemende gentrificatie in Seattle waarbij armere inwoners geen plaats meer vinden in de stad en moeten uitwijken. Ondanks deze elementen won Kshama de voorverkiezingen. Momenteel staat ze op 35% van de stemmen, maar nog niet alle stemmen zijn geteld. De tweede kandidaat haalt 22%.

Dit resultaat geeft aan dat de komende drie maanden een harde strijd nodig zal zijn om in te gaan tegen de grootste bedrijven ter wereld en de rijkste man ter wereld, Jeff Bezos. In alle zeven kiesdistricten van Seattle gaat een kandidaat van big business naar de tweede ronde, met in verschillende

districten een progressieve tegenkandidaat. Kiesfondsen van de grote bedrijven hebben een oorlogskas van 1,5 miljoen dollar verzameld voor de verkiezingen in Seattle. Egan Orion, de tegenkandidaat van Kshama Sawant, kreeg in de voorverkiezingen al 245.000 dollar van de Kamer van Koophandel. Het wordt dus geen evidente strijd. Om in november meer dan 50% te halen en de kandidaat van Amazon en co te stoppen, is een sterke campagne tegen big business en het politieke establishment nodig.

Hongkong: massabeweging heeft nieuwe richting nodig

Elk weekend weer demonstreren miljoenen mensen in Hongkong. Het was een nieuwe gigantische uitdrukking van woede en verzet tegen de lokale (Hongkong) en centrale (Beijing) overheid. De strijd gaat nu zijn twaalfde week in. De Chinese dictatuur vertoont geen tekenen van verandering van haar strategie van steeds brutalere repressie door de politie en nul concessies als 'oplossing' voor de voortschrijdende politieke crisis. Voor socialisten is het belangrijk om na te gaan hoe het verder moet.

INGEKORTE VERSIE VAN ARTIKEL OP WWW.WORLDSOCIALIST.NET

De massale woede is nu gericht tegen het hele autoritaire systeem en de CCP. Zoals sommige demonstranten stelden: zelfs als Carrie Lam zou terugtreden of een onafhankelijk onderzoek naar het geweld van de politie zou aankondigen, dan nog zou de beweging waarschijnlijk niet stoppen.

Terwijl de repressie steeds wreder wordt, zullen de CCP en het Hongkongse regime de situatie waarschijnlijk opnieuw verkeerd inschatten. Het politiegeweld op 11 augustus werd de vonk voor de grootschalige 'bezettingdemonstraties' op de luchthaven in de daaropvolgende twee dagen, die resulteerden in respectievelijk 180 en 400 geannuleerde vluchten.

De belangrijkste reden dat de beweging zich zonder leiderschap tot nu toe op zo'n hoog niveau heeft kunnen handhaven en nog steeds een enorme dynamiek heeft, is dat het waanzinnige politiegeweld steeds grotere en grotere massale woede uitlokt.

Nieuwe algemene staking voorbereiden

De staking van 5 augustus, waaraan 350.000 mensen deelnamen, was een goed begin. De staking werd niet uitgeroepen of geleid door de vakbonden, die een zeer kleine rol speelden. Tot 90 procent van de stakingen werd niet door een vakbond georganiseerd, maar volgde op stakingsoproepen op sociale media. De beweging moet zich nu voorbereiden op een nieuwe, uitgebreidere algemene

staking. Maar een nieuwe algemene staking moet worden georganiseerd via stakingscomités op de werkplekken, om de aarzelende of angstige werknemers te overtuigen door de kracht van de organisatie te tonen.

Tegelijkertijd is ook de studentenstaking die nu wordt voorbereid van groot belang. Een grootschalige studentenstaking kan de strijd van werkenden stimuleren. Een nieuwe ronde van arbeiders- en studentenstakingen is van vitaal belang voor de hele campagne.

Op steun vanuit Westerse landen hoeven de demonstranten in Hong Kong niet te rekenen. Voor hen is China veel te belangrijk om echte kritiek uit te oefenen. De enige echte steun waarop de Hongkongse massabeweging kan rekenen, zijn de gewone werkenden in China en de rest van de wereld. De beweging moet een beroep doen op de strijdbare Chinese arbeiders en jongeren voor een gezamenlijke strijd tegen de dictatuur van de CCP, om een einde te maken aan de uitbuiting en alle sociale onrechtvaardigheden die dit autoritaire kapitalistische systeem betekent voor zowel Chinese als Hongkongse arbeiders en jongeren. Dit betekent dat we moeten strijden voor een democratisch socialistisch alternatief dat gebaseerd is op de behoeften van de samenleving en de meerderheid van de arbeidersklasse in plaats van op de superwinsten van de kapitalistische tycoons en de CCP-elite.

CRISIS IN DE SP Welke weg vooruit?

Na de nederlaag in de laatste Europese verkiezingen nam voorzitter Ron Meyer de verantwoordelijkheid op zich en stelde af te treden zodat het komende Congres en nieuwe leiding en een nieuwe koers kan kiezen. Want dat het tij gekeerd moet worden, staat buiten kijf. Inmiddels is in allerlei lagen en groepen binnen de SP al discussie losgebarsten, circuleren er documenten over en weer in allerlei selecte groepjes, maar is er inmiddels een onderzoeksgroep gestart om een begin van een analyse en een oplossing te formuleren die kan dienen als leidraad voor het Congres.

DOOR PETER DEN HAAN, SP LID ROTTERDAM, OP PERSOONLIJKE TITEL

De verwarring intern lijkt dan ook compleet. Veel activisten zien hun inspanningen min of meer in rook opgaan, de verzorgingsstaat is afgebroken en vervangen door de participatie maatschappij en door de gecreëerde angst en individualisme lijkt het alsof mensen niet of nauwelijks meer in beweging zijn te krijgen. Al zijn die sentimenten alweer weerlegd door bijvoorbeeld de Gilets Jaunes in Frankrijk, maar ook de OV-staking rond de pensioenacties van de vakbonden en de klimaatprotesten. Er zijn dan ook meerdere stromingen binnen de partij te herkennen, die allen er wel in slagen om hier en daar zwakke punten te formuleren, maar er niet in slagen deze te vertalen naar hun concrete context. De veelgeprezen analyse zou superieur zijn als het doordesemd wetenschappelijk socialisme zou zijn.

Door sommigen wordt terecht gewezen op het jammerlijk falen van de draai naar het 'wethouderssocialisme' in een poging in kwalitatief gewijzigde omstandigheden de plaats van de PvdA in te nemen in het Rijnlandmodel. Juist omdat door de val van de Sovjet Unie het hele speelveld naar rechts verplaatste, het neoliberalisme de overhand kreeg en het naakte en openlijke roofofkapitalisme helemaal niet van plan was om maar enige kruimels af te staan. Integendeel. De verzorgingsstaat werd afgebroken naar participatiemaatschappij met behulp van "links" en met ons protest wisten we eenieder die een ander alternatief wilde voor ons te laten stemmen. Maar in de afbraak van de welvaartsstaat naar de participatiemaatschappij, waren we alleen het sociale geluid. Wat links van het mid-

den, in plaats van socialistische alternatieven op het mercantilisme van de nieuwe coalitiegenoten te formuleren en voor te vechten.

Nu is het niet in principe verkeerd om deel te nemen aan lokale en provinciale coalities. Maar dan wel met linkse partijen en op het juiste programma, zoals het bouwen van voldoende betaalbare woningen, investeren in zorg, openbaar vervoer en het omzetten van flexbanen in vaste banen bij de gemeente. Door partijen als PvdA en Groen Links uit te dagen op een dergelijk programma te besturen en daadwerkelijk iets te veranderen, zal ook blijken of zij daartoe werkelijk bereid zijn; zeggen is één, doen is twee. Anders is het beter kritische steun vanuit de oppositie te geven en door het organiseren van maatschappelijke druk veranderingen teweeg te brengen.

Juist de laatste periode, zijn we wel actief, maar niet effectief geweest. Het was actie om de actie, om leden te werven en de partij te profileren, dat put mensen uit. Het was programmatisch reformistisch (gericht op klein hervormingen zonder het verband duidelijk te maken met de noodzaak voor een socialistische maatschappij).

De rol van de jongeren, georganiseerd in Rood in de SP, is zonder meer positief te noemen. Veel jongeren zoeken naar antwoorden in het marxisme. Jammer genoeg heeft de SP in het verleden, toen zij afstand nam van het maoïsme, het kind met het badwater weggegooid. De jongeren van Rood houden zich bezig met de juiste dingen, zoals huisvesting en milieu, en zijn op zoek naar socialistische antwoorden. Maar helaas schiet de partij erin te kort ze die te bieden.

Het ging om one-issue-campagnes, zoals die voor het nationaal zorgfonds, die te weinig in een algemene context van kritiek op het kapitalisme werden geplaatst.

Inmiddels stellen sommigen dat de SP te weinig duidelijke antikapitalistische kritiek heeft geuit, bijvoorbeeld tijdens de kredietcrisis van 2008. Maar de juiste conclusies worden nog niet getrokken, althans niet door de partijprominenten. Die tuigen nu een campagne op voor “het Gouden Aandeel”, wat een theoretische blunder en je reinste illusiepolitiek is. Werknemers krijgen recht op een stukje winst. Een beloning voor verhoogde uitbuiting. Maar wat als bij het uitbreken van een nieuwe crisis de bedrijven geen winst meer maken? We willen niet wat extra kruimeltjes van de koek, we willen de bakkerij overnemen, zodat we een grotere koek kunnen bakken en iedereen genoeg te eten kunnen geven. We moeten de schurkenbende van het bankwezen niet reguleren, zoals de SP-leiding naar voren brengt, maar nationaliseren onder democratische controle en beheer van de werkenden.

Ook in de campagne van de SP voor de Europese verkiezingen ontbrak het aan duidelijke anti-kapitalistische kritiek. Er werd niet naar voren gebracht dat de EU een neoliberal, kapitalistisch project is dat er op gericht is de levensstandaard van de werkenden omlaag te drijven en in zoveel mogelijk sectoren privatiseringen door te voeren. Noch werd een alternatief naar voren gebracht van een verenigd socialistisch Europa in het belang van de werkenden. In plaats daarvan bevatte de SP-campagne een mix van semi-nationalistische sentimenten en zwakke sociale kritiek.

Een ander punt is de verkeerde oriëntatie van de SP op de vakbeweging. De politieke partij is de hoogste uitdrukking en veralgemenisering van de ervaring van de werkende klasse. Wetenschappelijk socialisme betekent dat we alles in het werk moeten stellen om de georganiseerde arbeidersbeweging klaar te maken om de samenleving te besturen. Het is een belangrijke les dat één dag van openbaar vervoerstaking rond AOW meer heeft bereikt dan tien jaar oppositie voeren in het parlement. Dat bewustzijn moet opnieuw opgebouwd worden, zowel in de SP als in de vakbeweging. In plaats van op te

roepen het arbeidsmigranten moeilijker te maken naar Nederland te komen en vluchtelingen door verrotte regimes in hun eigen regio te laten “opvangen”, zouden we beter de handen met de vakbeweging in één kunnen slaan met een campagne “gelijk loon voor gelijk werk”. Op die manier kunnen arbeidsmigranten en mensen-zonder-papieren georganiseerd worden en kan voorkomen worden dat zij uitgespeeld worden tegen Nederlandse arbeiders. Ook zouden we duidelijk moeten maken dat het vluchtelingenprobleem niet op te lossen is zonder fundamentele maatschappijverandering richting socialisme op wereldvlak, want zolang we als NAVO-partner bommen blijven zaaien, zullen we vluchtelingen oogsten. We zullen juist strijdbewegingen in arme landen die vechten tegen onderdrukking en voor betere levensomstandigheden actief moeten ondersteunen. Dat is echte internationale solidariteit.

De rol van de jongeren, georganiseerd in Rood in de SP, is zonder meer positief te noemen. Veel jongeren zoeken naar antwoorden in het marxisme. Jammer genoeg heeft de SP in het verleden, toen zij afstand nam van het maoïsme, het kind met het badwater weggegooid. De jongeren van Rood houden zich bezig met de juiste dingen, zoals huisvesting en milieu, en zijn op zoek naar socialistische antwoorden. Maar helaas schiet de partij erin te kort ze die te bieden.

Juist nu is het tijd om oude taboe's en foute gewoontes overboord te zetten. In de eerste plaats zou de partijraad en het bestuur er goed aan doen de discussie in de partij een breed en gelijkwaardig platform te geven. Een centrale plaats waar de leden kennis kunnen nemen van alle stukken, openlijk en voorheen geheim, opdat we een brede en betrokken discussie krijgen over de weg vooruit voor de partij. Die in mijn ogen het meest gebaat zou zijn met het verbreden en verdiepen van het wetenschappelijk socialisme. Want juist die analyse geeft ons een kompas om de richting te vinden uit de malaise van kapitalistische uitbuiting en toenemende dreiging van oorlog. Niet in het minst door het gedrag van de 2 supermachten van dit moment, de Verenigde Staten en China. Voor socialistische oplossingen op kapitalistische problemen.

Vecht met ons mee voor een socialistische wereld!

Het Committee for a Workers' International (Comité voor een Arbeiders Internationale) is een wereldwijde organisatie van arbeiders, jongeren en al diegenen die worden onderdrukt door het kapitalisme en imperialisme en die strijdt voor een socialistische wereld. Het tijdperk van het neoliberale kapitalisme en globalisering dat het beleid van de heersende klassen heeft gedomineerd, heeft geresulteerd in nooit eerder geziene ongelijkheid en uitbuiting. De rijkste 8 mensen op de planeet bezitten inmiddels evenveel als de armste 50% van de wereldbevolking. De massale armoede, uitbuiting, oorlog en conflicten die het waarmede zijn van het kapitalisme van vandaag de dag, kunnen alleen beëindigd worden door democratische planning van de economie door werkende mensen, gebaseerd op de nationalisatie van de grote multinationals en financiële instellingen, en het instellen van een socialistische geplande economie. Een systeem dat nieuwe technologie en menselijk vakmanschap zal gebruiken om de behoeften van de hele bevolking te dienen in plaats van de winsten van de rijkste 1%.

Het CWI vecht tegen uitbuiting, onderdrukking en elke discriminatie gebaseerd op geslacht, seksuele oriëntatie of ras, en tegen nationale onderdrukking. We vechten voor de eenheid van alle werkenden in een wereldwijde strijd tegen het kapitalisme en imperialisme. Het CWI steunt het opbouwen van massapartijen van de werkende klasse om alle werkenden te verenigen in een strijd om hun belangen te verdedigen en zich tegen het kapitalisme te verzetten. We vechten om Marxistische partijen op te bouwen met een revolutionair socialistisch programma, om het kapitalisme in elk land en internationaal te verslaan. Het CWI is georganiseerd in meer dan 30 landen op alle 6 continenten, in een gemeenschappelijke strijd voor een socialistisch alternatief. Op worldsocialist.net kan je ons programma, commentaar en verslagen vinden van onze strijd en van werkenden over de hele wereld. We roepen diegenen op die het eens zijn met de strijd voor een massa socialistisch alternatief om met ons mee te vechten in deze strijd.

Socialistisch Alternatief is de Nederlandse afdeling van het CWI. Lees meer over ons op onze website: www.socialistischalternatief.nl of neem contact met ons op: Email: info@socialisten.net

Klimaatcatastrofe toont noodzaak geplande economie

Momenteel worden alle belangrijke beslissingen over de inzet van maatschappelijke middelen genomen door een select aantal zeer rijke ondernemers. De beslissingen worden genomen op basis van wat het meeste geld oplevert. Dit betekent vaak het gebruik van compleet inefficiënte methoden om dingen te produceren.

INGEKORTE VERSIE VAN EEN ARTIKEL DOOR KEELY MULLEN (SOCIALIST ALTERNATIVE, VS)

Denk bijvoorbeeld aan de “fast fashion” industrie. Het creëren van trends die zo snel veranderen dat niemand het kan bijhouden, zorgt ervoor dat mensen goedkope wegwerpkleding blijven kopen – die kleding vervolgens dumpen – en dan meer kopen. Wereldwijd worden jaarlijks tachtig miljard kledingstukken in massa geproduceerd, bijna uitsluitend met water verslindend maar goedkoop textiel zoals katoen. Om de juiste kleur voor een spijkerbroek te krijgen, wordt meer dan 10.000 liter water gebruikt!

We hebben een democratisch geplande economie nodig waarin de grootste bedrijven in publieke handen komen en de beslissingen over het beheer van een bepaalde sector worden genomen door gekozen organen van werkkenden en consumenten. Een bedrijf in publieke handen brengen, betekent dat zowel de materiële middelen – fabrieken, gereedschappen, distributienetwerken, technologieën, infrastructuur – als de bestaande financiële reserves uit handen van rijke investeerders worden genomen en in de handen van de maatschappij als geheel komen. Als die kritische stap eenmaal is gezet, kunnen democratische raden de kapitalistische bazen vervangen en de werking van dat bedrijf of die sector vergemakkelijken. Deze raden zouden de expertise van het personeel in die sector moeten weerspiegelen. Zij zijn het best op de hoogte van de manier waarop de sector functioneert, wat hij produceert en wat kan worden verbeterd.

Op basis van een democratisch geplande economie kan innovatie ingezet worden in het belang van de gewone mensen en het klimaat.

ZUURSTOFLONG VAN DE WERELD STAAT IN BRAND

Het Amazonewoud brandt. Het oerwoud is goed voor een cruciaal deel van de zuurstof op aarde en is essentieel in de strijd tegen klimaatverandering. Onder het rechtse regime van Bolsonaro neemt de industriële ontbossing sterk toe. Maatregelen om het oerwoud te beschermen zijn afgeschaft. De grote agro-business wrijft zich in de handen. Het Nationaal Instituut voor Ruimteonderzoek maakte bekend dat er dit jaar al 3.500 vierkante kilometer oerwoud verdween.

Sinds begin dit jaar waren er al 75.000 branden, bijna een verdubbeling tegenover vorig jaar. Er wordt van uit gegaan dat het niet om spontane branden gaat. Daarvoor was er de voorbije maanden te veel regen. Het gaat om doelbewuste ingrepen van de agro-industrie in de zoektocht naar nieuwe en meer winsten. Het is een duidelijk voorbeeld van hoe vertegenwoordigers van het kapitalisme zoals Bolsonaro de grote bedrijven bijstaan in de vernietiging van onze planeet. Er is een socialistisch alternatief op dit rotte systeem nodig!

We kunnen investeren in een echte transformatie van grote industrieën op een duurzame basis. We kunnen investeren in de omscholing van miljoenen werknemers in de huidige vervuulende sectoren en miljoenen goedbetaalde banen creëren, waarbij we gebruik maken van hernieuwbare energie door middel van zonne-, wind- en golf-technologie. Het perfectioneren van deze technologie zal de opleiding van meer wetenschappers en ingenieurs vereisen, evenals het inzetten van wetenschappers die momenteel werken aan de ontwikkeling van wapens voor veel nuttiger werk.

Om een aantal van de ergste gevolgen van de klimaatcrisis om te buigen, zou een wereldwijd herbebossingsproject moeten worden opgestart. Herbebossing door het aanplanten van miljoenen inheemse bomen zou de luchtvervuiling drastisch verminderen en zou de natuurlijke habitats en ecosystemen die door ontbossing verloren zijn gegaan, herstellen. Daarnaast zal er een belangrijke reorganisatie van de wereldwijde landbouw nodig zijn om het land dat aan het vee wordt gegeven te verminderen en om gezonde vleesalternatieven te ontwikkelen.

Een samenleving die bevrijd is van de beperkingen van de winst zou een aantal baanbrekende projecten kunnen ondernemen om de samenleving te veranderen: het creëren van energie-efficiënte woningen met een effectievere isolatie, onderzoek naar mogelijkheden om vervuilde lucht direct schoon te maken en weer uit te stoten of het ontwikkelen van wegen waar elektrische voertuigen opladen terwijl ze rijden. Uitbreiding van duurzaam openbaar vervoer zou niet alleen de levensstandaard van veel mensen verbeteren, het zou ook een sprong voorwaarts zijn in de transformatie van de samenleving op een groene basis.

De oplossing voor deze crisis zal niet van bovenaf komen, ze zal niet komen door eenvoudigweg om de vier jaar te stemmen. De omvorming van de samenleving op een werkelijk duurzame basis en het waarborgen van een toekomst voor de mensheid berust op het beëindigen van de chaotische heerschappij van het kapitalisme en het vervangen van deze heerschappij door een werkelijk democratische planeconomie.

In plaats van de kapitalistische anarchie van de productie voor de winst, moeten we rationeel en democratisch plannen hoe we de middelen van de planeet duurzaam kunnen gebruiken om aan de behoeften van de meerderheid te voldoen. In de woorden van Karl Marx zou dit “de introductie van de rede op het gebied van de economische betrekkingen” betekenen. Dit is wat wij democratisch socialisme noemen. Het is de verenigde en georganiseerde kracht van werkkenden en jongeren die deze socialistische verandering kan inluiden.

De relevantie van het MARXISME vandaag

In tegenstelling tot de eerste socialisten, gingen Marx en Engels niet uit van een gedroomd mooi ideaal van hoe de maatschappij er uit moest zien, maar baseerden zij zich op een wetenschappelijke analyse van het kapitalisme. Vandaar dat het marxisme ook wel “wetenschappelijk socialisme” wordt genoemd. De methode van het marxisme – zowel om een analyse te maken van economische, sociale en politieke ontwikkelingen, als om de strijd te organiseren – heeft vandaag de dag niets aan relevantie ingeboet.

DOOR BARBARA VEGER, ROTTERDAM

Marx en Engels legden de tegenstellingen binnen het kapitalistisch systeem bloot; maar bovenal stelden zij dat het kapitalisme “haar eigen doodgravers heeft gecreëerd: de arbeidersklasse”. Nu wordt de term “arbeidersklasse” vandaag de dag door velen als niet meer van deze tijd gezien. Maar in feite is de groep mensen, die in loondienst werken, veel groter dan in de tijd van Marx en Engels. Beroepsgroepen die vroeger zichzelf tot de elite rekenden, zijn deel geworden van de arbeidersbeweging: zij zijn georganiseerd in vakbonden en maken gebruik van het stakingswapen. Dat zie je bijvoorbeeld bij de massale stakingen van leraren, zowel in de VS als in Nederland in de laatste jaren.

Het is weliswaar zo dat door automatisering en robotisering er minder arbeiders in hele grote bedrijven werken, maar door de vergaande specialisatie kan een relatief kleine groep arbeiders een bedrijf of sector volledig platleggen. In de Rotterdamse haven werken nu bijvoorbeeld veel minder mensen door de overgang op containeroverslag, maar als zij staken kunnen zij nog steeds enorme schade aan de winsten toebrengen. De rol van de arbeidersklasse als motor van maatschappijverandering, door haar specifieke positie in het productieproces die haar dwingt tot samenwerken en collectieve actie, is dus niet veranderd.

Daarnaast legden Marx en Engels vaak de nadruk op de noodzaak van eenheid van de hele arbeidersklasse, en om ook de meest onderdrukte lagen, zoals vrouwen en migranten, te verdedigen. Anders zouden de kapitalisten een verdeel-en-heers-politiek kunnen voeren. Dat is nog steeds een belangrijke les voor vandaag, met de opkomst van populistisch- en extreemrechts. Het is nodig keihard tegen dit rechts offensief in te gaan, de noodzaak van eenheid en een gezamenlijke strijd voor banen, huisvesting, en voorzieningen voor iedereen te voeren, zonder ongevoelig te zijn voor de angsten die er onder sommige lagen arbeiders bestaan. Het is nodig het racisme van FvD, PVV maar ook bijvoorbeeld de VVD te ontmaskeren, zonder degenen die op hen stemmen af te schrijven als racisten of zelfs fascist.

Het marxisme biedt ook een methode om de economische situatie te analyseren en ons praktisch voor te bereiden op de komende ontwikkelingen. Een belangrijke tegenstelling binnen het kapitalisme die Marx blootlegde, is dat de arbeidersklasse niet het volledig product van haar eigen arbeid terug kan kopen, omdat de kapitalisten een deel hiervan zich in de vorm van winst toe-eigenen. De kapitalisten hebben vanaf eind vorige eeuw geprobeerd aan deze tegenstelling te ontsnappen door het aanjagen van krediet en door massaal te speculeren. Er werd (en wordt) massaal gegokt op de casino's van de beurzen. Dit creëerde echter enorme zeepbellen in de economie, die tijdens de crash van 2008 uiteenspatten.

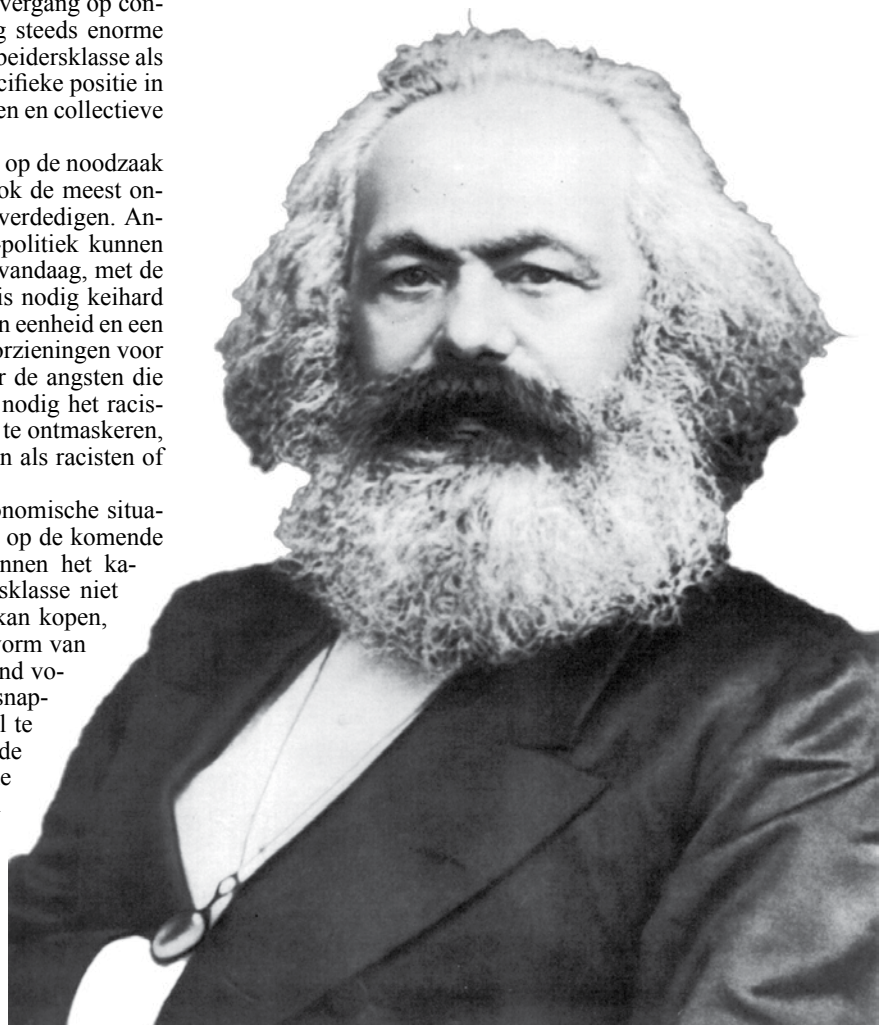
De laatste jaren was er een beperkte economische groei, maar nu dreigt alweer een nieuwe recessie. De kapitalisten hebben nauwelijks nog instrumenten om een recessie te voorkomen of zelfs te verzachten, gecoördineerde actie is door de toenemende handelsspanningen niet meer mogelijk, ze hebben de instrumenten van lage

rente en geld pompen in de economie (“quantitative easing”) eigenlijk al opgebruikt en de schuldenberg is alleen maar toegenomen. (Zie ook het artikel op onze internationale website, www.worldsocialist.net: “CWI IEC meeting. Resolution on World Economic Crisis”.)

Een nieuwe recessie kan tijdelijk een verlamdend effect hebben op de strijd, maar die zal opnieuw opleven en daarbij zal de strijd in de bedrijven niet alleen een economisch maar ook een politiek element krijgen. Eisen op bedrijfsniveau zullen snel botsen met regeeringsbeleid, zoals we nu al zien met de pensioenkwestie. Vakbondsstrijd en politieke strijd zijn dus niet los van elkaar te zien.

Het kapitalisme zit in een sociale, politieke, economische maar bovenal ecologische crisis. Het is minder bekend dat Marx en Engels ook wat dat laatste betreft een vooruitziende blik hadden. Marx stelde dat het kapitalisme door haar korte termijn-winstdenken niet alleen de arbeidersklasse steeds verder uitbuit, maar ook het vermogen van de natuur om zich te herstellen van de menselijke ingrepen kapot maakt. Hij verdiepte zich bijvoorbeeld in de grootschalige kapitalistische landbouw, en omschreef hoe deze de grond uitput.

De crisis van het kapitalisme zal meer en meer jongeren en arbeiders op zoek doen gaan naar een alternatief. Daarbij is het van het grootste belang dat we de ideeën van het onvervalste marxisme verspreiden, niet de karikatuur die het stalinisme er van gemaakt heeft, noch die van de sociaaldemocratie die slechts de scherpe randjes van het kapitalisme wil afslijpen.

SOCIALISTISCH ALTERNATIEF

€1
€2 steunprijs

Nummer 8. September - oktober 2019

DE AARDE STAAT IN BRAND

WE HEBBEN SYSTEM CHANGE NODIG – DE TIJD DRINGT!

De Amazone, Siberië, Portugal, Griekenland, Californië, Alaska, De Canarische eilanden, Angola en Congo zijn slechts enkele regio's die getroffen zijn door nooit eerder geziene bosbranden die de aarde hebben verschroeid in de afgelopen maanden.

DOOR EUGENIO MARCIGLIANO

De schade aan ons al kwetsbare milieu is onvoorstelbaar, met enorme hoeveelheden CO2 die zijn vrijgekomen, miljoenen hectaren bos die verloren zijn gegaan, ontelbaar verlies van dieren en biodiversiteit, en het verlies van woonomgeving voor miljoenen mensen. Het is zeer duidelijk wie de politieke verantwoordelijkheid draagt bij veel van deze bosbranden, met als scherpste voorbeelden: Trumps ontkenning van klimaatopwarming en terugdraaien van bescherming van het milieu, Bolsonaro's actieve oorlog tegen het regenwoud en de inheemse gemeenschappen, en Poetins trage reactie. De economische belangen waarmee zij verbonden zijn, zijn zelfs nog duidelijker, met hun bekende connecties met de kolen-, olie-, gas-, vee- en agro-business.

Echter, dit is slechts het topje van een smeltende ijsberg. Extreme weeromstandigheden worden veel te gewoon en intens om het verband met klimaatopwarming nog te ontkennen. Deze zomer hadden we in Nederland, net als in de meeste Noord-Europese landen, een hittegolf met temperaturen die nog nooit eerder gezien waren. 2019 brak daarmee voor de vijfde keer op rij het record van warmste jaar.

Het klimaatbeleid van de Nederlandse regering blijft vaag en is niet in staat om zijn eigen lage doelstellingen te halen. We moeten ons niet voor de gek laten houden door het voorstel van de regering om de industrie te belasten voor CO2 uitstoot; het geld zal gebruikt worden om dezelfde industrie te subsidiëren bij hun groene transitie, zodat het toch de werkende bevolking is die de lasten krijgt te dragen van het klimaatbeleid. Een voorbeeld hiervan is dat de energierekening voor gewone gezinnen die dit jaar sterk stijgt, ondanks verkiezingsbeloften van de regering om die weer te verlagen, volgend jaar even hoog zal blijven. Dit beleid drijft werkenden en verarmde lagen alleen maar weg van de strijd voor het klimaat, en in de armen van populistisch-rechste partijen zoals FvD.

We moeten doorgaan met het opbouwen van een massabeweging van jongeren en werkenden, de vakbeweging bij de strijd betrekken en een socialistisch programma ontwikkelen om het huidige uitbuitende systeem dat de klimaatcrisis veroorzaakt te vervangen.

WE EISEN:

- Uitroepen van de noodtoestand voor het klimaat
- Meer, beter en gratis openbaar vervoer
- Voor publieke herfinanciering van onderwijs en onderzoek om technologie te gebruiken om klimaatverandering te stoppen.
- Een massaal internationaal programma van herbebossing en het zuiveren van water
- System Change, Not Climate Change! 100 multinationals zijn verantwoordelijk voor 71% van de vervuiling sinds 1988. Deze bedrijven zijn in het bezit van een kleine groep superrijken (de 26 rijkste mensen bezitten evenveel als de 3,8 miljard armsten). Hun winsthonger staat haaks op onze belangen en die van de planeet. Voor een ecologisch geplande economie, in plaats van een economie die om winst draait!
- Nationalisatie van de hoofdsectoren van de economie. Dit betekent democratisch publiek bezit van de energiesector, de grootschalige landbouw, de industrie en het bankwezen in de context van een internationaal geplande economie. Op die manier kunnen winsten geïnvesteerd worden in de productie en distributie van betaalbare en groene energie, met behoud van banen!

Sluit je aan bij de strijd! Sluit je om te beginnen aan bij de Global Earth Strike van 27 september!

www.socialistischalternatief.nl